

[Poul Hansen (Kalundborg).]

tigt punkt skulle forstås sådan, at vi her i landet skulle slutte handelsaftaler med Sovjetunionen f. eks., uanset hvilke forpligtelser vi iøvrigt har.

Jeg nævner det, fordi det, det ærede medlem her gør, i virkeligheden er at give vor diskussion her om den økonomiske situation en udenrigspolitisk drejning, give den en sådan drejning, at det resultat, der efter hans opfattelse skal nås, samtidig giver Danmark en udenrigspolitisk placering, som han er interesseret i ud fra de motiver, som vi kender, men som vi andre ikke vil godtage.

Må jeg så blot gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Aksel Møller. Det ærede medlem sagde: vi sinker ikke arbejdet, vi er til disposition når som helst — ja, så stærkt var det vel ikke, men næsten når som helst man ønsker at indkalde til udvalgs møde. Jeg erkender, at sådan er det; vi har oven i købet oplevet, at ikke alene er man til disposition som tavse bisiddere, men man er endog begyndt at tale med, ikke på den måde, at man særlig tydeligt angiver, hvad man selv vil, men man lukker dog munden op i udvalget nu. Dermed er imidlertid ikke givet, at man ikke alligevel kan sinke arbejdet. Det ærede medlem må vistnok erkende, at hvis samtlige partier under udvalgsarbejdet fra begyndelsen havde smøget ærmerne op og var gået til sagen, havde arbejdet måske kunnet gå noget hurtigere, for kærnen i det er, at hverken det ærede medlem og hans partifæller eller de ærede medlemmer af partiet venstre har ønsket at være med til noget eller tilkendegive, hvad de ville have gennemført. Jeg synes, vi må fastholde, at den stilling har man ment at kunne opretholde: at være tavse overfor problemet, hvad der skal gøres i situationen.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller talte om en artikel i den radikale provinspresse, som havde været citeret i „Social-Demokraten“, og afviste i denne forbindelse, at der skulle være et samspil mellem det ærede medlems parti og højfinansens. Denne afvisning må vi naturligvis tage til efterretning. Jeg vil imidlertid gerne hæfte mig ved det, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde opmærksom på, at det var, ligesom det ærede medlem hr. Aksel Møller ville

kaste en tilgivelsens kåbe over det, hvis der foregik — hvad skal jeg sige — ureglementerede ting. (*Erik Eriksen*: Hvem er højfinansens?). Det tilkommer vist ikke mig i dette øjeblik at definere det begreb. Det, jeg hæfter mig ved, er det ærede medlem hr. Aksel Møllers udtalelser, der af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard blev karakteriseret således, at han kastede tilgivelsens kåbe over disse ting. Jeg synes, det kan være rart nok også at skrive sig denne udtalelse bag øret; den har vist nogen forbindelse med situationen.

Aksel Møller: Jeg havde ellers ikke tænkt, at jeg skulle sige mere i dag efter det svar, den højtærede finansminister gav, og efter den tavshed, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard lagde for dagen overfor de spørgsmål, jeg har stillet ham, men når nu det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) blander sig i sagen, vil en enkelt kommentar måske dog være berettiget.

Det ærede medlem påstår, at det sinker arbejdet, at vi ikke har egne forslag, vi ønsker at stille i den nuværende situation. Det er selvfølgelig rigtigt — jeg håber ikke, jeg hermed røber noget vedrørende udvalgsarbejdet, som burde have været fortiet — at der derved opstår en lidt nervøs stemning i udvalget. Det kan ikke være anderledes. Jeg forstår udmærket vel, at det er svært at nå til overenskomster mellem flertalspartierne, når vi er så mange, der sidder som vidner til deres forsøg derpå. Det kan imidlertid ikke være vort ansvar. Det er i det hele taget en aldeles mærkværdig forestilling, der råder, om, at vi skulle have forpligtelse til at gå til arbejdet med regeringen i dette udvalg. Vi har sagt, hvad vi mener om regeringen, og der er ingen mening i at gentage det indtil kedsommelighed. Enhver kender vor opfattelse af regeringen og dens muligheder for at bjærge landet igennem. Det beder jeg om at man vil tage i betragtning, ikke blot under det fortsatte udvalgsarbejde, men også i forbindelse med det nødskrig, som findes i det radikale venstres pressebureaus udsendelse i dag, således som det er gengivet i „Social-Demokraten“. Det er et nødråb. Jeg ved ikke, om det er berettiget. Vi har ikke fået oplysninger, heller ikke i dag, om, hvorvidt der finder en særlig langsommelig hjemtagning af valuta sted.